

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.146 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 23 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. MICHOLT en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 17 september 2008 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 22 september 2008 elk een asielverzoek in. Op 22 september 2008 werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekster op 15 juli 2008 reeds in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 oktober 2008, overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. Bij schrijven gedateerd op 2 december 2008, wat betreft verzoeker, en bij schrijven gedateerd op 10 december 2008, wat betreft verzoekster en haar twee kinderen, willigden de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003/EG, de overnameverzoeken in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 30 januari 2009 voor beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 30 januari 2009 werd genomen ten aanzien van verzoeker en die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **de Griekse autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.10§1** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 11/12/2008 de Belgische autoriteiten laten weten dat zij instemt met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn vrouw en hun 2 minderjarige kinderen ongeveer 6 maanden geleden (midden maart 2008) uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België is gekomen. Betrokkene ontkent dat hij via Griekenland is gepasseerd. Betrokkene zegt dat hij geen verklaring heeft voor het feit dat de vingerafdrukken van zijn vrouw werden geregistreerd in Griekenland op 15/07/2008.

Betrokkene heeft met zijn gezin Griekenland vrijwillig verlaten en is via Italië naar België gekomen waar hij op 22/09/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene reisde met zijn vrouw en hun 2 minderjarige kinderen. Ook voor hen is er een overnameakkoord door de Griekse autoriteiten.

*Op 14/10/2008 werd een overnameverzoek op basis van **art. 10§1** van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 11/12/2008 heeft **Griekenland** de Belgische asielinstanties laten weten dat zij haar **expliciet akkoord** heeft gegeven tot overname van bovenvermeld persoon. De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene **een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland**. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Griekenland kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden*

van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008). Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat hij van plan was om naar de UK te gaan maar dat hij, omdat zijn geld op was, noodgedwongen asiel moest aanvragen in België. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij diabetes heeft. Er zijn totaal geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde ziekte hem verhindert om te reizen. Betrokkene heeft reeds een lange reis afgelegd om vanuit Afghanistan naar België te komen. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient hij zich met zijn gezin aan te bieden bij de bevoegde **Griekse autoriteiten**. (2)(...)"

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 30 januari 2009 werd genomen ten aanzien van verzoekster en die haar dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **de Griekse autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.10§1** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 11/12/2008 de Belgische autoriteiten laten weten dat zij instemt met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 22/09/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat zij met haar man en haar 2 minderjarige kinderen ongeveer 6 maanden geleden (midden maart) uit Afghanistan is vertrokken en dat zij via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België zijn gekomen. Betrokkene ontkent dat zij via Griekenland is gepasseerd. Na confrontatie van betrokkene met het positief resultaat van de controle van haar vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac verklaart betrokkene dat zij op de boot (van Turkije naar Italië) zich niet goed voelde en daarom naar een ziekenhuis of een huis werd gebracht om even te

herstellen. Zij zegt verder dat zij zich niet meer kan herinneren waar dat was en of er haar vingerafdrukken werden genomen.

Op 15/07/2008 werd betrokkene degelijk tegengehouden in Griekenland en werden haarvingerafdrukken genomen.

Betrokkene heeft met haar gezin Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 22/09/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14/10/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 11/12/2008 heeft **Griekenland** de Belgische asielinstanties laten weten dat zij hun **expliciet akkoord** hebben gegeven tot overname van bovenvermeld persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene **een asielaanvraag kan indienen bij haar terugkeer in Griekenland**. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Griekenland kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, (indien zij van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008). Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat haar man België had uitgekozen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, zegt betrokkene op het ogenblik van haar interview dat zij ongeveer 1 maand zwanger is en last heeft van ochtendmisselijkheid. Er zijn geen aanwijzingen dat de zwangerschap van betrokkene haar verhinderen om te reizen. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland (als zij beroep wenst te doen op onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich met haar gezin aan te bieden bij de bevoegde **Griekse autoriteiten**. (2)(...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Op 2 februari 2009 vorderden verzoekers bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest nummer 22.631 van 2 februari 2009 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3, punt 2, 10, punt 1, 15 en 18 punt 7, van de verordening 343/2003/EG

Als toelichting bij het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“2.1.1.

De verwerende partij motiveert haar bestreden arrest stellende dat er geen moeilijk te herstellen nadeel is bewezen in hoofde van de verzoekende partij door de beslissing van weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Niettegenstaande de nietigverklarende procedure van deze beslissing (bijlage 26 quater) is opgestart, zal de verwerende partij er alles aan doen om de verzoekende partij reeds te repatriëren naar Griekenland.

Indien de verzoekende partij aankomt in Griekenland zal hem geen mogelijkheid worden geboden om asiel aan te vragen, dit niettegenstaande het uitdrukkelijk akkoord van de Griekse autoriteiten tot overname (dd. 11 december 2008).

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere Europese landen en dit gezien er geen enkele bescherming door de Griekse autoriteiten wordt gegeven. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

“Over the past 25 days the Alien's Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications.” (stuk 4, dd. 13 oktober 2008)

(vrije vertaling: Sedert de laatste 25 dagen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken van Athene de deuren gesloten en aanvaardt deze geen nieuwe asielaanvragen.)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 (stuk 6).

“9. The Commissioner had noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation(...)

10. However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection.”

(vrije vertaling:

9. De commissaris heeft met aandacht opgemerkt dat in 2007 en 2008 enige positieve ontwikkelingen gebeurd zijn in de Griekse vluchtelingen wetgeving (...)

10. Niettegenstaande, betreurt de commissaris zijn ernstige bezorgdheid uit te drukken met betrekking tot het tekort van bewijs die enige positieve ontwikkelingen aantonen in de praktijk verboden met de bescherming van vluchtelingen.”)

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd op 9 februari 2009 de repatriëring van de verzoekende partij naar Griekenland, geschorst (stuk 4).

2.1.2.

De verzoekende partij is afkomstig uit Wardak, Centraal Afghanistan

Gezien deze provincie staat op de lijst van het UNHCR als onveilige gebieden(stuk 5), bestaat er een reële kans dat aan de verzoekende partij **minstens subsidiaire bescherming**, overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal worden toegekend.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij (impliciet door het nemen van de bestreden beslissing) beweert, staat het voldoende vast dat in Griekenland vandaag de dag geen bescherming zal worden geboden aan de verzoekende partij bij zijn terugkeer naar Griekenland en dit niettegenstaande het uitdrukkelijk akkoord van Griekenland tot overname.

Bovendien is mevrouw (L.G.) op heden 6 maanden zwanger. Zij heeft reeds de eerste twee kinderen met een keizersnee ter wereld gebracht. Een goede medische begeleiding is dan ook uiterst noodzakelijk.

In tegenstelling tot de feitelijke situatie die voldoende is omschrijven en beschreven in de nationale, internationale pers, rapporten van organisaties die de belangen van de asielzoekers verdedigen (zie hieronder), wordt door Griekenland een akkoord tot overname aan België gegeven en zou Griekenland beweren dat de asielaanvraag van de verzoekende partij zal worden behandeld. Dit is niet begrijpbaar als men de feitelijke situatie bestudeerd.

Bovendien is de verwerende partij niet in staat om deze feitelijke situatie te weerleggen. Men verschuift zich op een zogenaamd akkoord die werd gegeven door de Griekse autoriteiten tot overname van de verzoekende partij waarin een standaard formulering is opgenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Dit is geen ernstige garantie.

Deze feitelijke situatie werd nogmaals bekritiseerd en aangekaart door Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe (stuk 6).

2.1.3.

Gezien de feitelijke situatie nog steeds niet is veranderd, niettegenstaande de zogenaamde omzetting van de Verdragen en Richtlijnen in Griekse wetgeving in juni 2008 verwijzen de verzoekende partij ook naar de voorgaande rapporten die werden opgesteld en gemaakt.

Het UNHCR heeft zijn positie inzake op 15 april 2008² geactualiseerd en verzoekt de lidstaten de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de verordening toe te passen. « In view of EU Member States' obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodges even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation." (§26).

vrije vertaling:

« Gezien de verplichting van de EU lidstaten om toegang te verzekeren tot eerlijke en efficiënte asielprocedures, waaronder ook zaken die onderworpen zijn aan het Dublin Reglement, adviseert UNHCR regeringen om tot nader order geen asielzoekers terug te sturen naar Griekenland volgens het Dublin Reglement. UNHCR raad de regeringen aan om gebruik te maken van artikel 3 (2) van het Dublin Reglement, waarbij staten de mogelijkheid hebben om

een asielaanvraag te onderzoeken, zelfs als dit onderzoek niet haar verantwoordelijk is volgens de criteria die in dit reglement opgelegd worden." (§26).

Deze positie volgt en vervolledigt de positie die door het UNHCR gepubliceerd werd op 9 juli 2007 en een stand van zaken geeft van de nalatigheid van Griekenland wanneer asielzoekers naar dit land worden teruggebracht.³

De Europese Commissie, die in februari 2006 een nalatigheidsprocedure hieromtrent opstartte, en die de door Griekenland geboden antwoorden als onvoldoende beschouwde, heeft de zaak voor het Europese Hof van Justitie gebracht op 31/01/2008.

(De zaak werd van de rol geschrapt na de omzetting van een nieuwe wetgeving op 11/07/2008). Maar uit het rapport van de Commissioner Thomas Hammarberg (zie stuk 6) blijkt duidelijk dat de gewijzigde wetgeving nog niets heeft veranderd aan de praktijk.

In 2007 was het Europese Hof voor Justitie al aangesproken door de Europese Commissie om te onderzoeken of Griekenland zijn verplichtingen inzake de opvang van vluchtelingen nakwam. In een arrest van 19 april 2007 besloot het Hof dat de Helleense Republiek zijn verplichtingen, voortkomend uit de richtlijn 2003/9/EC, niet nakwam⁴.

Op 12 juli 2007 nam het Europese Parlement een Resolutie aan, waarbij het er bij de lidstaten op aandringt om « mensen niet krachtens de Dublin II- Verordening(3) over te dragen aan een andere lidstaat, wanneer bekend is dat het land Irakese asielaanvragen niet naar behoren in behandeling neemt»; Bovendien "wijst (het) erop dat lidstaten hierbij een beroep op artikel 3, lid 2, van de Dublin II - Verordening kunnen doen. »⁵ Asielzoekers komende van Irak worden daadwerkelijk geconfronteerd met heel verschillende behandelingen, afhankelijk van het land dat de asielaanvraag in behandeling neemt. «In 2007, recognition rates at first instance were 0% in Greece, and 87.5 in Cyprus, 85% in Germany and 82% in Sweden."⁶ (vrije vertaling: "In 2007, erkenningscijfers waren eerst 0% in Griekenland, 87.5 in Cyprus, 85 % in Duitsland en 82 % in Zweden).

In een verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het LIBE Comité van het Europees parlement van 17 juli 2007 spreekt men zich onder meer uit over de slechte toestand in de detentiecentra en de behandeling van asielzoekers in het algemeen en verklaart dat 'n general, the arrival and reception of asylum seekers and migrants as well as the return of irregular migrants raise important humanitarian and protection concerns?'⁷ (vrije vertaling: "in het algemeen, de aankomst en ontvangst van asielzoekers en migranten evenals de terugkeer van illegale migranten doen belangrijke humanitaire en beschermingsbezorgdheden ontstaan".)

Volgens het UNHCR: "Especially instructive of the deficiencies of the first instance asylum procedure, (...), is the situation of Iraqi asylum seekers. 5.474 Iraqis lodged an asylum application in 2007. During the same year, none were granted refugee status or subsidiary protection at first instance, 3.948 applications were rejected at first instance while the rest remained pending for review by the end of 2007. This situation raises concerns that a lack of information on the procedure and of interpreters has contributed to a situation whereby a significant number of Iraqi asylum-seekers are effectively unable to appeal negative decisions."

Vrije vertaling:

Volgens het UNHCR: "Vooraf leerzaam voor de gebreken van de asielprocedure in eerste instantie, (...), is de toestand van Iraaki asielzoekers. 5.474 Iraaki dienden in 2007 een asielaanvraag in 2007. In datzelfde jaar kreeg geen de status van vluchteling of subsidiaire bescherming in eerste instantie, 3.948 aanvragen werden in eerste instantie geweigerd, terwijl de rest open bleef staan voor herziening tegen eind 2007. Deze situatie roept vragen op dat een gebrek van informatie over de procedure en van vertalers heeft bijgedragen tot een toestand waarbij een groot aantal Iraaki asielzoekers inderdaad niet in beroep kunnen gaan tegen negatieve beslissingen."⁸

Talrijke rapporten en oproepen tot schorsing van een overdracht naar Griekenland, gepubliceerd door verscheidene NGO's, getuigen van grove leemtes in de behandeling van Iraakse asielaanvragen en inzake de omstandigheden van hun opvang, alsook onderstrepen ze

het risico op uitwijzing en de slechte behandeling waaraan deze personen onderworpen worden.¹

Op 7 februari 2008 heeft The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers. De opschorting zal duren tot nader onderzoek gebeurd is. Deze beslissing werd genomen op basis van een informatie die op 18 januari werd verstrekt door de Norwegian Helsinki Committee en de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS). In een gezamenlijke brief hebben die 2 organisaties een overzicht gegeven van de verontrustende situatie in Griekenland en er op gewezen dat Noorwegen mogelijkerwijze het principe van non-refoulement schendt door asielzoekers naar Griekenland terug te sturen. Nader onderzoek werd aangekondigd".

Het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing constateert in zijn bezoeker-verslag dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen, en dit ondanks de aanbevelingen geuit in het voorgaande verslag en nieuwe beschikkingen in het Griekse recht¹². Uit dit rapport blijkt dat de detentieomstandigheden van, met name vreemdelingen, verslechterd zijn in vergelijking met een vorige bezoek in 2005. De gesignaleerde tekortkomingen worden steeds ernstiger en geen van de eerdere aanbevelingen die in 2005 werden gedaan, is opgevolgd. Talloze gevallen van mishandeling en foltering worden beschreven.

Duitsland heeft eind februari 2008 alvast beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II - Verordening¹³.

Op 27 februari 2008 heeft Amnesty International de openbare verklaring "Greece: No place for an asylum-seeker" uitgegeven. In die verklaring roept Amnesty International Griekenland op om de huidige situatie van vluchtelingen en asielzoekers te verbeteren en wijst het op haar verplichtingen op vlak van mensenrechten en asiel. Amnesty International roept de lidstaten op om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II - Verordening). Amnesty International rapporteert over willekeurige detentie van asielzoekers tijdens hun procedure, verhoren zonder tolk of advocaat en systematische weigeringsbeslissingen in eerste aanleg¹⁴.

Op 29 februari 2008: Asyлкоordination van Oostenrijk vraagt de minister van Binnenlandse Zaken en om geen asielzoekers meer naar Griekenland terug te sturen in het kader van de Dublin II - Verordening en toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II - Verordening)¹⁵.

Ook het Zweeds Hoog Gerechtshof heeft het uitwijzen van (Irakese) asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen in Griekenland¹⁶.

Op 11 maart 2008 doet Vluchtelingenwerk Nederland een oproep aan de regering om geen asielzoekers terug te sturen naar Griekenland in het kader van de Dublin II - Verordening totdat er duidelijke en structurele verbeteringen zijn vastgesteld in de asielprocedure en de behandeling van asielzoekers¹⁷.

Zie ook het recent verslag van de ECRE, *Sharing responsibility for refugee protection in Europe: Dublin Reconsidered*, dd. maart 2008, <http://www.ecre.org>, p. 10 voetnoot 25, p. 14 en voetnoot 51 op pagina 14 en 15.

"In an open letter sent to the European Commission and the 27 member States ECRE, an alliance of refugee groups across Europe, calls for measures to be taken to safeguard the rights of asylum seekers entering the EU via Greece. Greece has the lowest rate of asylum-seeker application approval in the European Union. It gave the green light to only 0.04% of requests last year, 0.05% in 2006 and recognised only 39 and 11 refugees in 2005 and 2004 respectively. Afghans and Iraqis fleeing war make up the bulk of those who seek asylum in Greece, fearing political persecution in their countries.

"By requiring that those fleeing persecution must claim asylum in the first EU country they reach, the Dublin system fails to take account of the fact that a person's chance of being recognized as a refugee varies hugely from one EU country to another. Greece is not a safe place for those in need of protection" said Bjarte Vandvik Secretary General of ECRE.

*ECRE calls on all Member States to follow the example of Norway by immediately upending Dublin transfers to Greece."*¹⁹

"The situation of asylum seekers in Greece is alarming. Thousands of asylum seekers live under unacceptable conditions, and without any form of legal protection. In addition, the chances of being granted asylum in Greece are next to nothing. It is therefore irresponsible to transfer asylum seekers to Greece."

Vrije vertaling:

"In een open brief aan de Europese Commissie en de 27 lidstaten ECRE, roept een vereniging van vluchtelingengroepen in heel Europa om maatregelen om de rechten van asielzoekers, die de EU binnenkomen via Griekenland, te beschermen. Griekenland heeft de laagste aantal goedkeuringen van aanvragen van asielzoekers in de Europese Unie. Vorig jaar gaf het een groen licht aan slechts 0.04% aanvragen, 0,05% in 2006 en het erkende slechts 39 en 11 vluchtelingen in respectievelijk 2005 en 2004. Het waren meestal Afghanen en Iraki, die vluchtten voor de oorlog, die in Griekenland asiel vroegen, uit angst voor politieke vervolgingen in hun eigen land.

"Door te eisen dat degene die vluchten voor vervolgingen, asiel moeten aanvragen in het eerste EU land dat ze bereiken. Het Dublin systeem vergeet rekening te houden met het feit dat de kans die een persoon heeft om als vluchteling erkend te worden, enorm varieert van het ene EU land tot het andere. Griekenland is geen veilige plaats voor hen die bescherming nodig hebben" zei Bjarte Vandvik Secretaris-Generaal van ECRE.

*ECRE roept alle Lidstaten op om het voorbeeld van Noorwegen te volgen, en onmiddellijk Dublin transfers naar Griekenland op te schorten."*²¹

"De situatie van asielzoekers in Griekenland is alarmerend. Duizenden asielzoekers wonen in onaanvaardbare omstandigheden, en zonder enige wettelijke bescherming. Daarnaast zijn de kansen om asiel te krijgen in Griekenland zo goed als onbestaande. Daarom is het onverantwoordelijk om asielzoekers naar Griekenland over te brengen."

Ook de nationale pers heeft omtrent het onderwerp gepubliceerd (De Standaard, 16 april 2008).

*Het rapport van UNHCR van 15 april 2008 trekt nog harder aan de alarmbel en vraagt de lidstaten NIEMAND meer terug te sturen naar Griekenland"*²².

Griekenland heeft zelfs een uitdrukkelijke vraag gesteld aan de Europese Unie voor meer financiële middelen omdat zij de opvang van de asielzoekers niet meer aankunnen. Tot op heden is niet bekend of de Europese Unie Griekenland in deze vraag is tegemoet gekomen.

*De Belgische Staat is op de hoogte van de precare situatie. Dit blijkt uit de antwoorden van Minister Dewaele op de parlementaire vragen die hem omtrent de situatie in Griekenland werden gesteld in de Kamer op 5 maart 2008"*²⁴

Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening.

De Rechtbank van Zwolle heeft opnieuw ook geoordeeld dat asielzoekers een risico lopen als zij worden overgedragen aan Griekenland in het kader van de Dublin Verordening.

Ook Belgische Rechteren hebben reeds geoordeeld dat het terugsturen van kandidaat asielzoekers naar Griekenland niet aanvaardbaar is.

Op 19 oktober 2007²⁶ schortte een arrest van een Franstalige kamer van de RvV een terugkeer naar Griekenland op. De RvV hield rekening met de Aanbevelingen die op 26 juli 2007 door het UNHCR geuit werden en veronderstelde dat « la jurisprudence européenne et

celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Reglement Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. » (vrije vertaling : de Europese rechtspraak en deze van de Raad van State, eist dat de autoriteiten van de Staat die een asielaanvraag zullen terugnemen door een andere Staat lid van het Dublin Reglement, dient zich ervan te verzekeren van een minimum kwaliteit van de procedure die zal worden toegepast en specifiek van de effectiviteit van de het principe van non-refoulement).

Op 10 april 2008²⁷ schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV een uitwijzing naar Athene op onder het motief dat een impliciet akkoord van overname niet voldoende garanties biedt op een effectieve behandeling van de asielaanvraag door de Griekse autoriteiten.

Sinds dat arrest houdt DVZ zich eraan dat eerst "expliciete garanties" worden bekomen, voordat de beslissing tot overdracht wordt genomen.

In een arrest van **29 mei 2008** oordeelde een Franstalige kamer van de RVV dat het bekomen van dergelijke garanties DVZ er niet van vrijstelt een evaluatie te maken van de beschuldigingen van slechte behandeling in een concreet geval, wanneer het over een eventuele terugkeer naar Griekenland oordeelt: « La partie requérante a fait connaitre en temps utile a la partie adverse que son renvoi vers la Grèce constituerait d son sens une violation de l'article 3 de la CEDH, notamment en raison des traitements inhumains et dégradants qui lui auraient été infligés et dont elle dit risquer la répétition. (...) Le Conseil constate qu'en invoquant qu'il risque, en cas de renvoi en Grèce, d'être exposé dans ce pays a des traitements inhumains et dégradants contraires a l'article 3 de la CEDH et en appuyant ses propos sur des sources documentaires fiables communiquées a la partie adverse, le requérant a formule une objection explicite et circonstanciée sur une dimension importante de ce renvoi. La partie adverse se devait par conséquent de répondre a cette objection dans sa décision pour satisfaire a ses obligations de motivation. »

Vrije vertaling:

De verzoekende partij heeft de tegenpartij op tijd laten weten dat zijn terugzending naar Griekenland volgens hem een overtreding is van artikel 3 van de CEDH, namelijk wegens onmenselijke en vernederende behandelingen die hem werden toegebracht en waarvan hij herhaling riskeert. (...) De raad stelt vast dat, door op te roepen dat hij in geval van terugzending naar Griekenland het risico loop om in dit land blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende toestanden, die in tegenspraak zijn met artikel 3 van de CEDH en door zijn beweringen te steunen op betrouwbare documentaires die aan de tegenpartij werden overhandigd, heeft de verzoeker een duidelijk en gegrond bezwaar geuit tegen een belangrijke reden van deze terugzending. De tegenpartij zou bijgevolg op dit bezwaar moeten antwoorden in haar beslissing om te voldoen aan haar motivatieverplichtingen.

Op 31 oktober 2008²⁹ behandelde een Franstalige kamer van de RVV het annulatieberoep van een beslissing tot overdracht genomen op 16 oktober 2007. Vaststellend dat garanties ontbreken wat de voortzetting van de procedure in Griekenland betreft, « le Conseil estime que la partie défenderesse se devait par conséquent de faire preuve de circonspection dans sa maniere d'appliquer le reglement de Dublin, et motiver adéquatement sa décision au regard des éléments dont elle avait connaissance. Le Conseil rappelle a cet égard que la Cour européenne des droits de l'Homme a eu l'occasion de réfuter, dans son arrêt du 7 mars 2000 (T.I. - Royaume Uni, n° 43844/98), tout caractere automatique a l'éloignement des demandeurs d'asile en application du Reglement de Dublin et a exigé un examen des risques que, par répercussion, une telle mesure pourrait leur faire courir en cas de renvoi subséquent dans leur pays d'origine. De la sorte, la Cour exige un examen minimum des risques encourus en cas d'allégations de circonstances particulières permettant de croire qu'un risque sérieux de mauvais traitements dans ce pays existe réellement. De même, le Conseil d'Etat a déjà jugé « que la portie adverse n'ayant pas dans sa décision, dissipé les doutes quant a l'examen de la demande d'asile de la requérante par les autorités grecques, le risque de préjudice grave difficilement réparable allégué, doit, dans l'état actuel de l'affaire, être tenu pour établi. » (Conseil d'Etat, arrêt n° 162.039 du 28 août 2006 et arrêt n° 162.040 du 28

août 2006) » De beslissing tot overdracht werd geannuleerd. De beslissing tot overdracht werd geannuleerd.

Vrije vertaling:

Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoeker niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

De raad acht dat de verweerster bijgevolg bewijs moet leveren van bedachtzaamheid in haar manier om het reglement van Dublin toe te passen, en om adequaat haar beslissing te motiveren tegenover de elementen die zij ter kennis had. De raad herinnert eraan dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens de mogelijkheid had om, in haar vonnis van 7 maart 2000 (T.I. - Verenigd Koninkrijk nr. 43844/98), elk automatisch karakter voor de verwijdering van asielzoekers in toepassing van het reglement van Dublin te weerleggen, en eiste een onderzoek naar de risico's die, door repercussies, een dergelijke maatregel kan teweegbrengen in geval van daaropvolgende terugbrenging naar hun land van herkomst. Daarom eist het Hof een minimum onderzoek van de opgelopen risico's in geval van beweringen van bijzondere omstandigheden die toelaten te geloven dat er werkelijk een ernstig risico bestaat voor slechte behandelingen in dit land. Op dezelfde manier heeft de Raad van State reeds gezegd « dat de tegenpartij in haar beslissing niet de twijfel heeft weggenomen betreffende het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker door de moet in deze toestand van de zaak, als bewezen worden beschouwd. » (Raad van State, vonnis n° 162.039 van 28 augustus 2006 en vonnis n° 162.040 van 28 augustus 2006) »

Op **10 november 2008**³⁰ schortte een Nederlandstalige kamer van de RvV een uitwijzing naar Athene op: « Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland in detail op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie, en de algemeen gekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van Irakese kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. »

Op basis van de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule (artikel 15 Dublin II - Verordening) steunt de verzoekende partij dan ook zijn vordering ten aanzien van de Belgische Staat om zijn asielprocedure in overweging te nemen. »

3.1.1. Uit de uiteenzetting van verzoekende partijen blijkt dat zij in se aanvoeren dat zij in Griekenland niet de kans zullen hebben om een asielaanvraag in te dienen en dat, indien deze mogelijkheid hen toch zou geboden worden, deze aanvraag niet zal behandeld worden. Zij menen derhalve dat zij dreigen teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst - waar hun fysieke integriteit in gevaar is - zonder dat hun asielmotieven onderzocht werden.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de Griekse autoriteiten schriftelijk hebben bevestigd dat verzoekers in de mogelijkheid zullen gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen bij hun aankomst in Griekenland. In de brieven van 2 en 10 december 2008 van de Griekse autoriteiten wordt immers uitdrukkelijk het volgende gesteld: "Please note that this person will be able to submit an asylum application upon arrival to our country, if he/she wish to do so." Daarnaast moet worden opgemerkt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale

bescherming behoeft (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat de omzetting van deze richtlijnen niet correct zou gebeurd zijn. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoekers de individuele garantie kregen van een lidstaat van de Europese Gemeenschap dat zij een asielaanvraag zullen kunnen indienen en dat daarenboven ook blijkt dat zij een beroep zullen kunnen doen op een procedure die voldoet aan de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Door te betogen dat een aantal Griekse advocaten aangaf dat, om niet nader toegelichte redenen, gedurende vijftientig dagen geen asielaanvragen konden ingediend worden, maken verzoekers niet aannemelijk dat, ondanks de individuele waarborgen en de waarborgen die voortkomen uit de Griekse wetgeving, hun aanvraag niet behandeld zal worden. De Raad wijst erop dat, ondanks het feit dat in Athene gedurende een korte periode geen asielaanvragen konden ingediend worden, uit de door verzoekende partijen voorgelegde stukken blijkt dat in 2008 toch 19.884 asielaanvragen werden ingediend en er meer dan 29.000 asielaanvragen in Griekenland werden behandeld.

De Raad wijst er voorts op dat, gelet op de aanpassingen die doorgevoerd werden aan de Griekse asielwetgeving, verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties die slechts de problemen die voortkwamen uit de oude Griekse asielwetgeving bespreken en waarvan de actualiteitswaarde niet langer blijkt.

De verwijzing naar de door de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen ingeleide nalatigheidsprocedure is evenmin dienstig. Verzoekers erkennen immers dat deze procedure van de rol werd geschrapt nadat Griekenland zijn asielwetgeving aanpaste.

Verzoekers wijzen er weliswaar op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen Griekenland op 19 april 2007 wel veroordeelde omdat het zijn verplichtingen voortkomend uit de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG) niet nakwam, doch weerleggen hiermee de stelling van verweerder niet dat deze richtlijn intussen wel reeds werd omgezet en tonen hiermee ook niet aan dat zij geen toegang zullen hebben tot de asielprocedure in Griekenland.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van een terugleiding naar hun land van herkomst zonder dat hun asielverzoek zou behandeld worden of dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtenschendingen in Griekenland.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen, waaronder voorliggende zaak, de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar

Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zullen behandeld worden.

Verzoekers verwijzen nog naar een verslag dat, op 4 februari 2009, door een vertegenwoordiger van de Raad van Europa, werd uitgebracht. In dit verslag wordt opgemerkt dat, ondanks de gunstige ontwikkelingen in de Griekse asielwetgeving, er nog bewijzen ontbreken dat ook in de praktijk de bescherming van de vluchtelingen in Griekenland een positieve ontwikkeling kent. Het verslag, dat voorziet in een kritische doorlichting van het Griekse asielsysteem en in specifieke gevallen op een aantal functionele tekortkomingen wijst, laat evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekers in Griekenland zullen onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen of dat verzoekers, in strijd met artikel 3 van het EVRM, zullen teruggestuurd worden naar Afghanistan.

Indien de Griekse overheden, ondanks hun formele belofte en ondanks het feit dat zij - overeenkomstig hun nationaal recht - hiertoe verplicht zijn, in de praktijk alsnog in gebreke zouden blijven om verzoekers toe te laten tot de asielprocedure of de asielaanvraag van verzoekers te behandelen overeenkomstig de Europees vastgelegde basisnormen, dan hebben verzoekers nog steeds de mogelijkheid om in Griekenland hun rechten af te dwingen via de bevoegde nationale hoven en rechtbanken of door een beroep te doen op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.1.2. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003/EG moet worden opgemerkt dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

3.1.3. Een schending van artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003/EG wordt ook niet aangetoond. Aangezien de vingerafdrukken van verzoekster in Griekenland werden genomen kunnen verzoekers niet voorhouden dat zij niet in Griekenland geweest zijn en dat dit land dus ten onrechte als verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielverzoek werd aangeduid.

3.1.4. Verzoekers tonen evenmin aan dat artikel 15 van de verordening 343/2003/EG miskend werd. Het is immers niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoekers, om humanitaire redenen, in België te behandelen. Verzoekers hebben tevens erkend geen familieleden op het Belgisch grondgebied te hebben, zodat een hereniging met een familielid op het Belgisch grondgebied ook niet aan de orde is.

3.1.5. Er kan ook niet ingezien worden op welke wijze artikel 18, punt 7, van de Verordening 343/2003/EG zou geschonden zijn. De Griekse autoriteiten hebben het overnameverzoek, binnen de twee maanden nadat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dit verzoek indiende, immers formeel ingewilligd. Artikel 18, punt 7, van de verordening 343/2003/EG is evenwel slechts van toepassing indien niet binnen een termijn van twee maanden op een overnameverzoek wordt gereageerd.

3.1.6. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt tevens geen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, dient over te gaan tot de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoekers voeren in een tweede middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33, punt 1, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Verzoekers lichten de schending van de bepalingen toe als volgt:

"2.2.1.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

Vrije vertaling :

Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoeker niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

Zelfs na een zongenaamde garantie van Griekenland blijkt het voor veel kandidaat asielzoekers onmogelijk te zijn om bij hun aankomst asiel aan te vragen. In de praktijk blijkt dat hun recht op toegang tot enig procedure van asiel onbestaande is.

Dit niettegenstaande de zogenaamde garanties van de Griekse autoriteiten waarnaar de verwerende partij verwijst in de bijlage 26 quater (30 januari 2009) en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 februari 2009.

Bovendien mogen we niet vergeten dat het hier gaat om een gezin met twee minderjarige kinderen en de moeder die zes maanden zwanger is.

Dit wordt nogmaals bevestigd in een oproep van Griekse advocaten.

Bovendien krijgen de asielzoekers in Griekenland geen materiële of financiële steun om een verblijfplaats te vinden.

De verwerende partij heeft op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging genomen en in concreto nagegaan of de bovenvermelde internationale bepalingen die in Griekse nationale wetgeving zouden zijn omgezet, worden gegarandeerd.

De Europese Commissie, UNHCR en diverse NGO's ziet de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van de Conventie van Genève van 1951 m.b.t. de refoulementverboden en meenden dat Lidstaten die ogv. de Dublinverordening asielzoekers naar Griekenland sturen zich schuldig maken aan indirect refoulement.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland-zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart (stuk 3).

« "refoulement en chaîne "

I (...) Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards.

20. (...) During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.

53. As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide clear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors.

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally, the Greek authorities extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens."³¹

Vrije vertaling:

Ketting van refoulement.

I (...) Terwijl de Commissaris de laatste wetgeving aanbeveelt, doelend op het voorzien van een uitgebreid beschermingsregime voor asielzoekers, noteert hij de volharding in ernstige, systematische gebreken in de Griekse asielpraktijken, die het fundamenteel recht om asiel aan te vragen en te genieten in gevaar brengt, en het opzetten vraagt van een coherent en adequaat actieplan over bescherming van vluchtelingen. De commissaris vraagt de autoriteiten om efficiënt internationale en raad van Europese standaarden toe te voegen in hun asielbeleid ten opzichte van de detentie en gedwongen terugkeer van vreemdelingen, en om de bestaande overeenkomst van nieuwe toelating met Turkije opnieuw te bekijken om dit volledig op één lijn te brengen met de mensenrechten standaarden van de Raad van Europa

20. (...) Tijdens zijn bezoek aan Griekenland werd de commissaris door de Griekse Raad voor Vluchtelingen, ook op de hoogte gebracht van een alarmerend geval van een 15-jarige Afghaanse jongen die in september 2008 aangehouden werd in Griekenland, onmiddellijk terug naar Turkije werd gedeporteerd en daaropvolgend naar zijn geboorteland.

53. Betreffende in het bijzonder het Protocol van nieuwe binnenkomst (Wet 3030/2002) die bestaat tussen Griekenland en Turkije, roept de Commissaris de autoriteiten van beide landen op om deze overeenkomst onmiddellijk te herzien en er provisies aan toe te voegen die duidelijke waarborgen zouden voorzien voor de efficiënte bescherming van de mensenrechten van alle onregelmatige migranten, met inbegrip van asielzoekers, met vooral aandacht voor niet vergezeld minderjarigen.

54. Daarnaast herinnert de Commissaris eraan dat Turkije nog steeds hoort tot de geografische beperking van de VN Vluchtelingenconventie van 1951, die personen de vluchtelingenstatus weigert als ze van buiten Europa komen. Dit feit roept de Griekse autoriteiten bijkomend op om uiterst voorzichtig te zijn bij het overgaan tot gedwongen terugkeer van onregelmatige migranten naar Turkije. In deze context dringt de Commissaris er bij Griekenland op aan om onmiddellijk over te gaan tot het Protocol No 4 bij de Europese Conventie over de rechten van de mens van 1963, dat *inter alia* de collectieve uitwijzing van vreemdelingen verbiedt.

2.2.2.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij zijn afkomstig uit Wardek (Centraal Afghanistan) op de lijst van het UNHCR als onveilig gebied.

Het UNHCR stelt in haar rapport van juli 2007, 'The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims', dat Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land, waar hun leven en vrijheid in gevaar is, laat terugkeren en dat dit een schending uitmaakt van het non-refoulementverbod. De Staten die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland zijn dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod."

"The short time-limit for filing an appeal against the "interruption" decision, together with the hefty burdens of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. **The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.**" (UNHCR "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims", juli 2007, De verzoekende partij zet vet)

Vrije vertaling:

De terugsturing van asielzoekers naar Griekenland met "onderbroken" claim, UNHCR, juli 2007

"De korte tijdspanne voor het indienen van beroep tegen de "onderbreking" beslissing, samen met de zware bewijslast, zou inderdaad asielzoekers, die terug naar Griekenland werden gestuurd, geen enkele mogelijkheid geven van een aandacht voor hun nood aan bescherming. Als Griekenland bijgevolg die asielzoekers uitwijst naar een land waar volgens hen hun leven of vrijheid in het gedrang zou komen, kan dit leiden tot een overtreding van de verplichting van niet uitwijzing van staten, voorzien in artikel 33 van de Conventie van 1951 betreffende de Status van vluchtelingen. De staat die asielzoekers aanvankelijk terugstuurde naar Griekenland zou ook verantwoordelijkheid moeten dragen voor indirecte uitwijzing."

Een overdracht aan Griekenland, in casu zelfs met uitdrukkelijk akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E. V.R.M.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E. V.R.M. Zulks blijkt duidelijk uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 200, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352).

Dit arrest had betrekking op de vraag of een Tamil uit Sri Lanka door het Verenigd Koninkrijk naar Duitsland mocht uitgezet worden in het kader van de Dublin II Verordening.

Er bestonden twijfels over de mogelijkheid voor Tamils om in Duitsland als vluchteling erkend te worden.

Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin'systeem' over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers.

Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Staat die partij is bij het E.V.R.M., of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c, p. 350). Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er "effective procedural safeguards" (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte worden teruggewezen naar Afghanistan.

Door het Europese Hof voor de Rechtbank van de Mens werden ten aanzien van de verwerende partij de schorsing tot repatriëring naar Griekenland uitgesproken en dit in tegenstelling tot het bestreden arrest (stuk 4).

*Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt **een schending van het non-refoulement beginsel** en van **artikel 3 E.V.R.M.**"*

Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar het feit dat er geen garanties zijn dat zij bij hun aankomst een asielaanvraag zullen kunnen indienen en zij hierdoor het risico lopen naar hun land van herkomst teruggestuurd te worden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate dat verzoekers stellen dat verweerder uit het oog verliest dat zij in Griekenland geen materiële of financiële steun zullen krijgen en dat niet werd nagegaan of internationale bepalingen die in de Griekse nationale wetgeving zijn omgezet in de praktijk worden gegarandeerd, moet worden gesteld dat in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the*

territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”) Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Verzoekers voeren aan dat zij toch het risico lopen om, zonder dat hun asielverzoek werd behandeld, teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Zij verwijzen in dit verband naar het standpunt van de Europese Commissie, het UNHCR en een aantal niet-gouvernementele organisaties. De documenten waarop verzoekers hun stelling baseren hebben evenwel betrekking op de toepassing van de oude Griekse asielwetgeving. Er dient evenwel nogmaals te worden benadrukt dat, gezien de wijzigingen in de Griekse asielwetgeving, niet meer dienstig kan verwezen worden naar de vroeger bestaande toestand waarbij zich onder andere de problematiek van de *'interrupted claims'* stelde. Het recente verslag van de Raad van Europa laat evenmin toe om te besluiten dat er in casu enig risico bestaat dat verzoekers het risico lopen zonder meer gerepatriëerd te worden naar hun land van herkomst. Er dient in dit verband trouwens op gewezen te worden dat, in antwoord op de kritische bemerkingen van de Raad van Europa, de Griekse overheid bevestigde geen kandidaat-vluchtelingen naar hun land van herkomst te repatriëren (*"None of the asylum applicants are removed from our country, unless the relevant procedure is finalized, according to article 33, par. 1 of the Geneva Convention, article 3 of the E.H.R.C. and other international Legal instruments. Additionally: after the finalization of the asylum procedure, no alien is transferred to a third country, where it is presumed that their lives or liberties are endangered (nor refoulement clause).*”) Verzoekers blijven dan ook in gebreke aan te tonen dat er enig risico bestaat dat zij, in strijd met artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, zullen teruggestuurd worden naar hun land van herkomst zonder dat hun asielverzoek zou onderzocht zijn en zij daardoor het slachtoffer dreigen te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen verzoekers nochtans aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Ook het Europese Hof voor de Rechten van de Mens wees er trouwens reeds op dat geen gegevens beschikbaar waren waaruit kon afgeleid worden dat Griekenland vreemdelingen zonder meer repatriëerde naar Afghanistan (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"On the evidence before it, Greece does not currently remove people to Iran (or Afghanistan, Iraq, Somalia or Sudan (...)) so it cannot be said that there is a risk that the applicant would be removed there upon arrival in Greece.*”) De stelling van verzoekers dat niet nuttig kan verwezen worden naar deze rechtspraak aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op het ogenblik van de uitspraak nog geen kennis had van het verslag van de Raad van Europa kan niet overtuigen. In het verslag van de Raad van Europa wordt immers niet aangetoond dat de stelling van de Griekse autoriteiten dat zij geen kandidaat-vluchteling van hun grondgebied verwijderen vooraleer hun asielverzoek werd behandeld (*"No asylum seeker is removed from the Contry if the claim examination procedure has not been completed in application of article 33 par. 1 of the Convention of Geneva, article 3 of the European Convention on Human Rights and other International Conventions.*”) incorrect is. In het verslag worden namelijk geen bewijzen aangebracht dat de Griekse autoriteiten het refoulements-beginsel zouden schenden, maar wordt slechts gesteld dat er enige *'bezorgdheid'* is over rapporten van gespecialiseerde NGO's, zonder dat nader toegelicht wordt wat de inhoud van deze rapporten is, in welke mate deze rapporten actueel zijn, in hoeverre deze rapporten geloofwaardig zijn, of de autoriteiten met deze rapporten geconfronteerd werden en hieromtrent enig officieel onderzoek door nationale, supranationale of internationale officiële

instanties werd uitgevoerd. Door te stellen dat er sprake is van bezorgdheid en dat “naar het schijnt” bepaalde dingen zouden gebeurd zijn, worden de zware aantijgingen ten aanzien van de Griekse overheidsdiensten niet aannemelijk gemaakt. De vermelding dat een vreemdeling aan een vertegenwoordiger van de Raad van Europa meedeelde dat vijftig leden van een groep van vijftenzestig personen na een illegale binnenkomst werden aangehouden en dadelijk werden gerepatriëerd, kan ook bezwaarlijk als een bewijs worden beschouwd dat Griekenland artikel 33 van de Vluchtelingenconventie miskent. Los van de vraag of het verhaal dat aan de steller van het verslag werd gedaan enige grond van waarheid heeft - er blijkt immers opnieuw niet dat er meer gebeurde dan het louter noteren van een klacht waarvan de gegrondheid op geen enkele wijze wordt bewezen - moet immers worden geduid dat een Staat de mogelijkheid heeft om vreemdelingen die illegaal het land binnenkomen en geen asiolverzoek indienen terug te drijven of te repatriëren en hierbij eventueel gebruik te maken van terugnameakkoorden. Het feit dat Griekenland het vierde protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens van 16 september 1963, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden, die niet reeds in het verdrag en in het eerste aanvullend protocol daarbij zijn opgenomen, nog niet heeft geratificeerd laat evenmin toe een schending van de aangevoerde verdragsbepalingen vast te stellen. Aangezien verzoekers' asiolverzoek in Griekenland dient behandeld te worden, is de invulling die de Turkse overheden geven aan de Vluchtelingenconventie tot slot in casu zonder enig belang.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geen schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, zoals dit voortvloeit uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden worden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 6 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Verzoekers lichten hun derde middel toe als volgt:

“2.3.1.

De verzoekende partij hebben twee minderjarige kinderen (14 en 12 jaar oud), de moeder is 6 maanden zwanger (sedert augustus 2008) (stuk 7).

Indien de verzoekende partij naar Griekenland worden teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen (zie o.a. het rapport van Pro Asyl) en de petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008.

Ook het UNHCR kaart de slechte opvangsituatie in Griekenland aan:

“IV. Reception Conditions

18. It is essential to enable asylum-seekers to sustain themselves during the asylum process, not only out of respect for their rights, but also to ensure a fair and effective asylum procedure. The Reception Conditions Directive²⁴ requires Member States to ensure a standard of living adequate to meet the health needs of applicants and capable of ensuring their subsistence.

19. On 13 November 2007, Greece adopted a Presidential Decree transposing the provisions of the Reception Conditions Directive.²⁵ According to this Decree, the

State should provide shelter to asylum-seekers and a daily allowance sufficient to meet their basic needs. While the Decree provides in law for higher standards of reception than those previously available to asylum-seekers, its implementation continues to present serious flaws.²⁶

20. Accommodation for asylum-seekers remains a major source of concern in Greece,²⁷ including those who are returned under the Dublin Regulation. At the end of 2007, ten reception centers administered by the State and by non-governmental organizations (NGOs) existed in Greece with an overall capacity of 770 places. With three facilities being exclusively offered to unaccompanied minors, the overall reception capacity for families, single women or men remains extremely limited. This situation is compounded by the fact that daily allowances, pending the issuance of a ministerial decision, are not being granted. Access to employment is available only if it is demonstrated that Greek citizens, EU nationals, recognized refugees or aliens of Greek origin have not demonstrated interest for the post offered. ²⁸

21. Problematic reception conditions for unaccompanied minors, in particular access to health, education and welfare during the course of the asylum procedures, have also come to the attention of UNHCR. The Office welcomes the adoption by the Greek authorities of higher standards of protection than those contained in the Reception Conditions Directive with regard to the guardianship provisions, notably the extension of these provisions to unaccompanied minors who have not yet lodged an asylum claim. ²⁹ Serious concerns arise, however, from the fact that Prosecutors General, despite being designated by law as the temporary guardians of asylum-seeking minors, have rarely intervened in respect of issues linked to welfare or reception arrangements. This raises serious questions regarding the fulfillment of obligations to ensure that minors are represented by guardians under Article 19 of the Reception Conditions Directive and raises questions about whether the best interest of the child is treated as a "primary consideration" as required by Article 3 of the Convention on the Rights of the Child³⁰ and Article 18 (1) of the Reception Conditions Direc³¹

22. UNHCR remains concerned about the extremely limited reception facilities for asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily financial allowance. Furthermore, UNHCR calls upon the Government of Greece to ensure that the situation of children is given primary consideration and that the current reception conditions for unaccompanied minors are urgently reviewed. "

Vrije vertaling

"IV. Voorwaarden voor opvang

18. Het is van groot belang om asielzoekers de mogelijkheid te geven om zich tijdens de asielprocedure in leven te houden, niet enkel uit respect voor hun rechten, maar ook om een eerlijke en efficiënte asielprocedure te verzekeren. De Voorwaarden voor Opvang Richtlijn 24 vereist dat Lidstaten een standaard voorzien van adequaat wonen om de gezondheidsnoden van aanvragers te voorzien en het mogelijk maken om hun bestaan te verzekeren.

19. Op 13 november 2007, nam Griekenland een Presidentieel Decreet aan, ter omzetting van de provisies van de Ontvangst voorwaarden Richtlijn 25. Volgens dit decreet zou de Staat onderdak moeten geven aan asielzoekers, en een dagelijks leefgeld om in hun basisbehoeften te voorzien. Terwijl het Decreet wettelijk hogere standaarden voorziet van opvang dan deze die vroeger ter beschikking stonden van asielzoekers, blijft de implementatie ervan ernstige fouten vertonen. ²⁶

20. Accommodatie voor asielzoekers blijft een grote bron van problemen in Griekenland,²⁷ waaronder deze die teruggestuurd zijn onder het Dublin Reglementen. Eind 2007, bestonden er in Griekenland tien opvangcentra, beheerd door de staat en door niet-regering-organisaties (NGOs) met een algemene capaciteit van 770 plaatsen. Met drie mogelijkheden die

exclusief aangeboden werden aan niet vergezeld minderjarigen, blijven de mogelijkheden voor opvang voor gezinnen, alleenstaande vrouwen of mannen extreem beperkt. Deze toestand is samengesteld door het feit dat dagelijks leefgeld, afhankelijk van het toekennen van een ministerieel besluit, niet wordt toegekend. Er is enkel mogelijkheid tot werken als het bewezen is dat Griekse burgers, EU inwoners, erkende vluchtelingen of vreemdelingen van Griekse origine, geen interesse hebben betoond voor de aangeboden vacature.²⁸

21. Problematische opvangvoorwaarden voor niet vergezeld minderjarigen, in het bijzonder toegang tot gezondheid, opvoeding en welzijn in de loop van de asielprocedures, procedures, kwamen ook de UNHCR ter ore. Het kantoor verwelkomt het feit dat de Griekse autoriteiten hogere standaarden aannemen voor bescherming, dan deze die vervat zijn in de Richtlijn Opvangvoorwaarden met betrekking tot de voogdijprovisies, namelijk de uitbreiding van deze provisies op niet vergezeld minderjarigen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend. ²⁹ Er zijn echter ernstige zorgen, vanuit het feit dat het Openbaar Ministerie, niettegenstaande wettelijk toegewezen is als tijdelijke voogden van asielzoekende minderjarigen, zelden tussenkomen met betrekking tot zaken die verband houden met het welzijn of de opvangmogelijkheden. Dit roept ernstige vragen op betreffende het vervullen van verplichtingen om te verzekeren dat minderjarigen vertegenwoordigd worden door voogden volgens artikel 19 van de Richtlijn Opvangvoorwaarden en roept vragen op over het feit of het belang van het kind wordt behandeld als een "eerste zorg", zoals vereist door artikel 3 van de Conventie over de Rechten van het Kind 30 en artikel 18 (1) van de Richtlijn Opvangvoorwaarden 31

22. UNHCR blijft zich zorgen maken over de extreme beperkte opvangmogelijkheden voor asielzoekers, omdat deze toestand de volledige implementatie van het Presidentieel Decreet in gevaar brengt, en dringt er bij de regering van Griekenland op aan om onmiddellijk het verwachte ministeriële beslissing, die de criteria voor het voorzien van een dagelijks leefgeld moet vastleggen, uit te vaardigen. Verder roept UNHCR de regering van Griekenland op om te verzekeren dat de toestand van kinderen de grootste beschouwing krijgt, en dat de huidige opvangvoorwaarden voor niet vergezeld minderjarigen dringend herzien worden. "

De Norwegian Helsinki Committee, Greek Helsinki Committee stelt in hun rapport van 8 april 2008³⁵:

"3. Reception conditions and social rights

*In Greece, we met a family from Afghanistan who had a year and a half old baby. They had been transferred from Belgium to Greece on 19 February 2008 in accordance with the Dublin II Regulation. They have spent several days in a park in Athens. At night they were allowed to sleep in the hall of an Afghan. However, Greek Council for Refugees had obtained temporary accommodation for them in a hotel, but the family told us that they **had no money to buy food or medicines**, and urgently entreated us to help them. Greek Council of Refugees is the only Greek organization that besides giving legal assistance is also in charge of social aid to asylum seekers.*

*We met a large group of Afghan asylum seekers who were gathered in the bare premises of the Afghan association "Noor Cultural and Art Society" in Athens. ... They told us about their difficulties in surviving in Greece and how they are completely without legal rights. **The only thing we have received is a Pink Card, which we cannot see is if any use, several of them said.***

*According to the coördinator in the Section for social work in Greek Council for Refugees, Alexandros Anastasiou, the few reception centres that exist, are in a deplorable condition. They do not even meet minimum standards. **According to hint, access to medical care as well as to education is inadequate.** Because of lack of financial means, the capacity of the staff is out of proportion with the need for care of those who live there." (de verzoekende partij zetten vet)*

Vrije vertaling:

"3. Opvang, voorwaarden en sociale rechten

In Griekenland, ontmoetten we een gezin uit Afghanistan, met een baby van anderhalf jaar oud. Ze werden van uitgewezen van België naar Griekenland op 19 februari 2008 in overeenstemming met het Dublin II Reglement. Ze verbleven verschillende dagen in een park in Athene, 's Nachts mochten ze in de hall van een Afghaan slapen. De Griekse Vluchtelingenraad had echter tijdelijke opvang voor hen in een hotel, maar het gezin vertelde ons dat ze **geen geld hadden om voedsel of medicijnen te kopen**, en smeekten ons dringend hen te helpen. De Griekse Vluchtelingenraad is de enige Griekse organisatie die, naast het voorzien van juridische bijstand, ook belast is met de sociale hulp aan asielzoekers.

We ontmoetten een grote groep Afghaanse asielzoekers, die samengekomen waren op de terreinen van de Afghaanse vereniging "Noor Culturele en Kunstmaatschappij" in Athene. ... Ze vertelden ons over hun moeilijkheden om in Griekenland te overleven en over hun volledig gebrek aan wettelijke rechten. **Het enige wat we gekregen hebben is een Roze kaart, waarvan we niet kunnen zien of het van enig nut is, zeiden sommigen.**

Volgens de coördinator in de Sectie Maatschappelijk werk bij de Griekse Vluchtelingenraad, Alexandros Anastasiou, zijn de weinige bestaande opvangcentra in een erbarmelijke staat. Ze voldoen niet eens aan de minimum standaard. **Volgens hem is de toegang tot medische verzorging en opvoeding niet adequaat.** Wegens gebrek aan financiële middelen, is de personeelscapaciteit niet in proportie met de nood voor zorg van zij die daar wonen. " (verzoekers zetten vet)

Ook Human Rights Watch beschrijft de erbarmelijke opvangsituatie in Griekenland in haar recent rapport van november 2008

"p. 12 e.v.

Lack of Accomodation, Social Asstance.

Asylum seekers of all nationalities who manage to obtain and maintain their red cards have little hope of receiving support from the government during the often protracted time their claims are pending. The homeless and destitute among them often lack housing accommodation and other basic forms of social assistance, in part, because Greece only has reception center spaces for 770 of the most needy and vulnerable asylum seekers (UNHCR, "Position on the Return of Asylum-seekers to Greece, " p. 7, para. 20.)

Although three of the 10 reception centers are reserved for unaccompanied children, Human Rights Watch met unaccompanied children, among others, who were living in the streets, parks, and in abandoned buildings because of a lack of accommodations and other social services. (See Human Rights Watch, Left to Survive, Protection)

Breakdown for Unaccompanied Children in Greece, December 2008) A 15-year-old Nigerian boy registered with the police, but at the time Human Rights Watch interviewed him was living on the street with no assistance whatsoever: I still don 't have a place for me to live. The lawyers gave me an appointment to have a place to live. Now I sleep out on the streets. I don 't live anywhere. I have cold in my body. I don 't feel safe. I walk around until after 1 or 2 am and then I find a park to sleep in.(Human Rights Watch, Left to Survive, Protection Breakdown for Unaccompanied Children in Greece, December 2008)

The Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS), the Norwegian Helsinki Committee, and Greek Helsinki Monitor reported jointly in April 2008 on accommodations and social conditions awaiting Dublin II returnees to Greece, finding the number of actual places available to such destitute asylum seekers to be "negligible" (NOAS, A Gamble, p. 32) and the conditions of the few accommodation centers "deplorable. " (NOAS, A Gamble, p. 33).

They observed, "The large majority of asylum seekers remain completely without social assistance with regard to accommodation and/or other farms of social assistance. Greece is in practice a country where asylum seekers and refugees are almost entirely left to their own devices. " (NOAS, A Gamble, p. 33) "

p. 118 e.v.

Lack of Reception, Housing, Social Services for Dublin Returnees

Some returnees have a less traumatic initial re-entry, but find that their condition deteriorates after living a few months in Greece. The contrast between housing and other social services that are provided to asylum seekers in other EU countries and the lack of support upon return to Greece is one of the most disorienting and alienating experiences for returnees under the Dublin system. The lack of social support also has a striking impact on the ability of vulnerable asylum seekers to pursue their claims for protection in Greece (320 Human Rights Watch interview (name withheld, B-23), Athens, May 28, 2008.)

Iraqi asylum seekers who managed to live for a time in other European states, particularly Sweden, Finland, and Norway, praised their treatment as far more humane than what they experienced in Greece. A 34-year-old man from Kirkuk who said that he fled for his life because people were seeking revenge on him for having been a military policeman in the Ba'athist era, nearly died crossing by foot from Turkey to Greece. He is now partially blind and dependent on dialysis for his survival. He spoke highly of his treatment in Sweden, in contrast to his present circumstances in Athens, where he was homeless and destitute at the time Human Rights Watch talked with him: I asked for asylum in Stockholm. They took me to a hospital and from there I stayed for eight months in a house under comfortable conditions. Even the taxi driver bringing me from the hospital treated me politely, asking me if there was any place else I would like to go, and the police when it was snowing took me in their car and treated me nicely. They gave me a bankcard [He produces it. It says "Migrationsverket"]. But they took my fingerprints and said I should be returned to Greece. I said that I did not want to return to Greece because I didn't think they would take care of my kidneys and eyes. But Sweden checked with Greece and Greece said they would take care of my health and all my rights. A Swedish official told me that if Greece does not accept you, we will take you and will let you bring your wife and son (who are still in Iraq). (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008.)

The man produced a copy of a letter to the Greek authorities from a Swedish doctor that said that the man had "end stage renal disease " and was dialysis dependent. The letter concluded by saying, "Thanks in advance for the dialysis and medical help that you surely are going to offer [name withheld]." (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008) Upon his return to Athens, the Greek authorities transferred him to a Hellenic Red Cross camp in Lavrios, **but he became homeless within a few months;**

After [one month in the Lavrios camp], they brought me to Athens and put me in a hotel for two months. They then said I couldn't stay there any longer. **I am now homeless.** I don't have a toilet. Nothing. I live on the street. I only have peripheral vision. I am blind straight ahead. I go every three days to get dialysis to clean out my blood. But I don't speak English or Greek. I don't understand anything. I don't understand the medicine, how many tablets I am supposed to take. (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008. Ibid). The authorities rejected his asylum claim in January 2008 and his case was under appeal at the time of our interview. **He went to a social service agency for help. "The interpreter there told me I was unlucky," he said, "He told me that I would die on the street."** (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008.)"

Vrije vertaling:

"p. 12 e.v.

Gebrek aan Accommodatie, maatschappelijke bijstand

Asielzoekers van alle nationaliteiten, die hun rode kaarten kunnen krijgen en behouden, hebben weinig of geen hoop op steun van de regering tijdens de vaak aanhoudende tijd waarin hun aanvraag loopt. De daklozen en behoeftigen onder hen hebben vaak een gebrek aan onderdak en andere basisvormen van maatschappelijke hulp, gedeeltelijk omdat Griekenland enkel ruimte heeft in de opvangcentra voor 770 van de meest behoeftige en zwakke asielzoekers (UNHCR, "Positie over het Terugkeren van asielzoekers naar Griekenland," p. 7, para. 20.)

Hoewel drie van de 10 opvangcentra voorbehouden zijn voor niet vergezelde kinderen, ontmoette Human Rights Watch niet vergezelde kinderen, onder andere, die op straat, in parken en in verlaten gebouwen woonden wegens een gebrek aan accommodatie en andere sociale diensten. (Zie Human Rights Watch, Aan hun lot overgelaten, Gebrek aan Bescherming voor niet vergezelde kinderen in Griekenland, december 2008) Een 15-jarige Nigeriaanse jongen gaf zich aan bij de politie, maar op het ogenblik dat Human Rights Watch hem ondervroeg, woonde hij op straat zonder enige bijstand: Ik heb nog steeds geen plaats om te wonen. De advocaten maakten een afspraak voor me om een plaats om te wonen te hebben. Nu slaap ik op straat. Ik woon nergens, ik ben koud binnenin. Ik voel mij niet veilig. Ik loop rond tot na 01.00 of 02.00 uur en zoek dan een park om in te slapen. (Human Rights Watch, Aan hun lot overgelaten, Gebrek aan Bescherming voor niet vergezelde kinderen in Griekenland, december 2008)

De Noorse organisatie voor asielzoekers (NOAS), het Noorse Helsinki Comité en Grieks Helsinki Monitor rapporteerden in April 2008 samen over accommodatie en maatschappelijke voorwaarden voor Dublin II terugkerenden naar Griekenland, voor wie het zoeken naar het aantal eigenlijk beschikbare plaatsen voor deze berooide asielzoekers "verwaarloosbaar" is (NOAS, Een gok, p. 32) en de voorwaarden van de weinige accommodatiecentra "erbarmelijk" is. (NOAS, Een gok, p. 33). Ze stelden vast, "de grote meerderheid asielzoekers blijven volledig verstoken van enige sociale hulp betreffende accommodatie en f of andere vormen van sociale hulp. Griekenland is in de praktijk een land waar asielzoekers en vluchtelingen bijna volledig aan hun lot worden overgelaten. " (NOAS, Een Gok, p. 33) "

p. 118 e.v.

Gebrek aan opvang, huizing, sociale diensten voor Dublin terugkerenden

Sommige terugkerenden hebben een minder traumatische eerste terugkeer, maar vinden dat hun toestand verslechterd na een paar maanden in Griekenland te hebben gewoond. Het contrast tussen huizen en andere sociale diensten die voorzien worden voor asielzoekers in andere EU landen, en het gebrek aan steun bij terugkeer naar Griekenland, is een van de meest desoriënterende en vervreemdende ervaringen voor terugkerenden onder het Dublin systeem. Het gebrek aan sociale steun heeft ook een duidelijke impact op de mogelijkheid van kwetsbare asielzoekers om te volharden in hun aanvraag van bescherming in Griekenland (320 Human Rights Watch interview (naam achtergehouden, B-23), Athene, 28 mei 2008.)

Iraki asielzoekers die een tijdje in andere Europese staten konden wonen, in het bijzonder Zweden, Finland en Noorwegen, loofden hun behandeling als veel humaner dan wat ze in Griekenland meegemaakt hebben. Een 34 jaar oude man uit Kirkuk, die zei dat hij vluchtte voor zijn leven omdat mensen wraak wilden nemen op hem omdat hij een militaire politieagent is geweest in de Bathist periode, stierf bijna bij de oversteek te voet van Turkije naar Griekenland. Hij is nu gedeeltelijk blind en afhankelijk van dialyse om te overleven. Hij sprak zeer veel goed over zijn behandeling in Zweden, in tegenstelling tot zijn omstandigheden in Athene, waar hij dakloos en berooid was toen Human Rights Watch met hem sprak : Ik vroeg asiel aan in Stockholm. Ze namen me mee naar een ziekenhuis en van daaruit verbleef ik acht maanden in een huis in comfortabele omstandigheden. Zelfs de taxichauffeur die mij van het ziekenhuis meenam was beleefd, vroeg me of ik ergens heen wilde, en de politie, toen het sneeuwde, nam me mee in hun auto en behandelden me goed. ZE gaven me een bankkaart (hij toont die. Er staat "Migrationsverket"). Maar ze namen mijn vingerafdrukken en zeiden dat ik terug naar Griekenland moest gebracht worden. Ik zei dat ik niet terugwilde naar Griekenland omdat ik dacht dat ze daar voor mijn nieren en mijn ogen zouden zorgen. Maar Zweden controleerde dit met Griekenland en Griekenland zei dat ze voor mijn gezondheid en al mijn rechten zouden zorgen. Een Zweedse ambtenaar vertelde me dat, als Griekenland je niet aanvaardt, zullen wij je nemen en je je vrouw en zoon (die nog in Irak zijn) laten overbrengen. (Human Rights Watch interview (naam niet vermeld B-16), Athene, 27 mei 2008.)

De man toonde een kopie van een brief van een Zweedse dokter aan de Griekse autoriteiten waarin stond dat de man "eindstadium nierziekte " had en afhankelijk was van dialyse. De brief eindigde met "Dank bij voorbaat voor de dialyse en medische hulp die u zeker zult aanbieden aan [naam weggelaten]. " (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008) Bij zijn terugkeer naar Athene, brachten de Griekse autoriteiten hem naar een Helleens Rode Kruis kamp in Lavrios **Maar binnen een paar maanden werd hij dakloos:**

Na [aan maand in het Lavrios kamp], brachten ze me naar Athene en stopten me in een hotel gedurende twee maanden. Toen zeiden ze dat ik daar niet meer kon blijven. **Nu ben ik dakloos.** Ik heb geen toilet. Niets. Ik woon op straat. Ik heb enkel perifeer zicht. Ik ben blind rechtdoor. Ik ga elke drie dagen naar de dialyse om mijn bloed te reinigen, maar ik spreek geen Engels of Grieks. Ik begrijp niets. Ik begrijp het medicijn niet, hoeveel pillen moet ik nemen ? (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008. Ibid).

De autoriteiten weigerden zijn asielaanvraag in januari 2008 en zijn zaak was in beroep toen hem interviewden. **Hij ging naar een agentschap sociale diensten om hulp vragen. "De tolk daar vertelde me dat ik geen geluk had," hij zei, "Hij zei me dat ik op straat zou sterven. "** (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008.)"

Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009:

"II. Reception capacity for refugee applicants (including minors): The Commissioner notes with concern the existing insufficient reception capacity for asylum seekers, **a fact that harshens even further their lives, especially those of children, be they accompanied or not.**

17. As of May 2008 there were seven established and fully functioning reception centres for asylum seekers in Greece with a total capacity of 630 persons. They are located in various areas in Greece, two are in Athens (including one for 20 unaccompanied asylum seeking minors), one in Lavrio (Attica, the oldest and largest, with a capacity of 320 persons), one in Thessaloniki, one on Crete (for 25 unaccompanied asylum seeking minors), one in Makrinitza, Pelion (for 30 unaccompanied asylum seeking minors) and one in Sperhiada (Fthiotida department, mainland Greece), All of them are managed by non-governmental organizations or a municipality and financially supported by the state. In July 2008 a new reception centre for unaccompanied migrant minors was opened in Ayasos, on the island of Lesbos, funded by the Ministry of Health, with a reported capacity of 80 persons, its operation supported mainly by NGOs and volunteers.

18. Given the fact that yearly asylum applications between 2004 and 2007 ranged from 4 469 to 25 113, the above reception capacity is considered as far from satisfactory. The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers reception capacity harshens even further the lives of thousands of asylum seekers and their families, **children in particular**, and raises serious issues with regard to the protection of inter alia, their right to social and medical assistance and their **right to benefit from social welfare services**, as provided for notably by the European Social Charter which has been ratified by Greece, as well as by the "Refugee Reception Directive" (2003/9/EC, transposed by Presidential Decree 220/2007) "7 (de verzoekende partij zetten vet).

Vrije vertaling:

"II. Opvangmogelijkheid voor vluchteling aanvragers (inclusief minderjarigen): De commissaris noteert met bezorgdheid de bestaande onvoldoende opvangcapaciteit voor asielzoekers, **een feit dat hun leven nog harder maakt, vooral dat van kinderen, of ze nu vergezeld zijn of niet.**

17. Vanaf mei 2008 waren er zeven geïnstalleerde en volledig werkende opvangcentra voor asielzoekers in Griekenland met een totale capaciteit van 630 personen. Ze zijn gelegen in verschillende gebieden in Griekenland, twee in Athene (waaronder één voor 20 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen), een in Lavrio (Attica, de oudste en grootste, met een capaciteit van 320 personen), een in Thessaloniki, een op Kreta (voor 25 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen), een in Makrinitza, Pelion (voor 30 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen) en één in Sperhiada (Fthiotida departement, vasteland Griekenland). Allen worden ze beheerd door niet-regering organisaties of een gemeente en financieel ondersteund door de staat. In juli 2008 werd een nieuw opvangcentrum voor niet vergezeld migrant minderjarigen geopend in Ayasos, op het eiland Lesbos, gesteund door het Ministerie van Gezondheid met een vermelde capaciteit van 80 personen, het beheer wordt over het algemeen ondernomen door NGOs en vrijwilligers.

18. Gezien het feit dat, tussen 2004 en 2007, de jaarlijks asielaanvragen varieerden van 4.469 tot 25.113n wordt bovenvermelde opvangcapaciteit beschouwd als verre van voldoende. De commissaris vindt het jammer te moeten noteren dat dergelijk ernstig gebrek in de

opvangcapaciteit voor de asielzoekers het leven van duizenden asielzoekers en hun gezinnen nog verder bemoeilijkt, **vooral kinderen**, en brengt ernstige vragen naar voren met betrekking tot de bescherming van, *inter alia*, hun recht op sociale en medische hulp en hun **recht om te genieten van sociale welzijnsdiensten**, zoals voorzien door het Europees Sociale Charter dat door Griekenland bekrachtigd werd, en door de "richtlijn vtuchtelingenopvang» (2003/9/EC, omgezet bij Presidentieel Decreet 220/2007)."ⁿ (verzoekers zetten vet).

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar zij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zullen worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 van het EG - Verdrag.

2.3.2.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een schending van artikel 8 samen met artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

"However, the Court 's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity" (zie *Costello-Roberts v. the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, §36).

Vrije vertaling:

"Niettemin sluit de zaakwet van het Hof niet uit dat behandeling, die de ernst van artikel 3 niet bereikt, behandeling mag echter wel in overtreding zijn van artikel 8 in het aspect privé-leven, waar er voldoende tegenovergestelde effecten zijn op de fysieke en morele integriteit" (zie *Costello-Roberts v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 25 maart 1993, Serie A no. 247-C, pp. 60- 61, §36).

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society" (zie *Nyanzi v. The United Kingdom*, judgement of 8 July 2008)

Vrije vertaling:

"75. Elke bemoeienis met de rechten van artikel 8 zal een overtreding zijn op de Conventie als het niet voldoet aan de vereisten van paragraaf 2 van artikel 8. Het is daarom nodig om te bepalen of de bemoeienis "in overeenstemming was met de wet", gemotiveerd door één of meer van de wettelijke doelstellingen van die paragraaf, en "nodig in een democratische maatschappij".
(zie *Nyanzi v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 8 juli 2008)

"47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, *Dudgeon v. the United Kingdom*, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. France*, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-1, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life, " (zie *Bensaïd v. The United Kingdom*, judgement of 6 February 2001)

Vrije vertalen:

"47. "Privé-leven" is een brede term, niet ontvankelijk voor uitputtende definitie. Het Hof heeft reeds gezegd dat elementen zoals geslacht, identificatie, naam en seksuele oriëntatie en seksueel leven belangrijke elementen zijn van de persoonlijke levenssfeer, beschermd door artikel 8 (zie, bijvoorbeeld *Dudgeon v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 22 oktober 1981, Serie A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. Frankrijk*, vonnis van 25 maart 1992, Serie A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Zwitserland*, vonnis van 22 februari 1994, Serie A no. 280-B, p. 28, § 24; en *Laskey, Jaggard en Brown v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 19 februari 1997, Rapporten 1997-1, p. 131, § 36). Mentale gezondheid moet ook beschouwd worden als een cruciaal deel van het privé-leven, verbonden met het aspect van morele integriteit. Artikel 8 beschermt een recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties te vormen en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie, bijvoorbeeld *Burghartz*, hierboven geciteerd, mening van de Commissie, p. 37, § 47, en *Friedl v. Oostenrijk*, vonnis van 31 januari 1995, Serie A no. 305-B, p. 20, § 45). Het behouden van mentale stabiliteit is in die context een onmisbare voorwaarde voor het effectief genieten van het recht op respect voor het privé-leven (zie *Bensaïd v. het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 6 februari 2001)

Er mag niet vergeten worden dat er twee minderjarig kinderen in het gezin zijn, nl. 14 en 12 jaar oud en één ongeboren kind (6 maanden zwangerschap).

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

"190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant's particular difficulties and needs. "

Vrije vertaling:

"190. Er zou moeten aan herinnert worden dat een iemand die het statuut van vluchteling aanvraagt, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt. Hij bevindt zich in een vreemde omgeving en kan ernstige moeilijkheden ondervinden, technisch zowel als psychologisch, bij het voorleggen van zijn geval aan de autoriteiten van een vreemd land, vaak in een taal die niet de zijne is. Zijn aanvraag moet daarom worden onderzocht in het kader van speciaal opgemaakte procedures, door gekwalificeerd personeel die de nodige kennis en ervaring heeft, en een begrip van de bijzondere moeilijkheden en noden van een vluchteling. "

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen, dit zal dan ook een schending vormen van de garanties m.b.t. het privé-leven van mensen, in casu de verzoekende partij, wordt gegarandeerd door artikel 8 E.V.R.M..

2.3.3.

Gezien het gebrek aan opvang, de erbarmelijke situatie waar de verzoekende partij in Griekenland zullen terecht komen. Zij weten nog niet eens of de moeder de nodige medische hulp zal krijgen bij haar bevalling en uiteindelijk ook de pasgeboren baby.

De verwerende partij heeft dan ook artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden door het nemen van de bijlage 26 quater (nl. de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg de niet verantwoordelijkheid van de

verwerende partij voor de behandeling van de asielaanvraag en het terugsturen naar Griekenland.

Artikel 6 § 2 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat de Staten erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Door het terugsturen naar Griekenland van de twee minderjarige kinderen en het ongeborn kind waarvan de moeder meest waarschijnlijk dan in Griekenland zal bevallen, gelet op de huidige situatie in Griekenland, nl. de erbarmenlelijk situatie, geen aanwezigheid van adequate opvang en het gevaar dat de volledige familie op straat zal belanden, zelfs als wordt hun asielaanvraag aanvaard door Griekenland, maart een schending uit van het artikel 6 en 27 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.”

3.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voeren verzoekers, in hun derde middel, in wezen aan dat de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland te wensen overlaat.

De uiteenzetting die verzoekers - ter onderbouwing van hun middel - aanbrengen inzake de situatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen is in onderhavige zaak niet dienend, daar verzoekers geen niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers toen zij gehoord werden door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op geen enkele wijze hebben aangegeven dat zij Griekenland verlaten hebben omdat hun opvang er niet gewaarborgd werd en zij behandeld werden op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Door achteraf te verwijzen naar allerhande niet verifieerbare verklaringen die zouden afgelegd zijn door andere vreemdelingen waarvan de administratieve status niet bekend is, wordt ook geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit het feit dat de Griekse autoriteiten slechts een gelimiteerd aantal plaatsen hebben die specifiek zijn voorbehouden voor asielzoekers niet zonder meer kan afgeleid worden dat verzoekers zullen onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit de voorgelegde stukken blijkt namelijk dat de Griekse autoriteiten ook opvang voorzien voor asielzoekers buiten de hiervoor specifiek opgerichte instellingen.

Het is tevens niet betwist dat de richtlijn 2003/09/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet, zodat verzoekers in Griekenland, steeds een aangepaste opvang kunnen opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg kunnen afdwingen.

Het feit op zich dat er zich in Griekenland - net zoals in België trouwens - op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoekers in een situatie zullen gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Uit de voor de Raad beschikbare documenten kan trouwens worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten inspanningen leveren om de opvang en de sociale en medische omkadering van kandidaat-vluchtelingen te verbeteren.

In de bestreden beslissingen wordt bovendien aangegeven dat verzoekers beroep kunnen doen op de bijstand van de Belgische autoriteiten om hen over te brengen naar Griekenland, en dat in dat geval de Griekse autoriteiten vijf dagen op voorhand zullen verwittigd worden zodat tevens aangepaste opvang voorafgaandelijk kan worden voorzien.

Verzoekers tonen niet aan dat de door hen toegelichte tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem toelaten, wat hen betreft, te besluiten tot een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In hun repliekmemorïe geven verzoekers nog aan dat verzoekster, gelet op het feit dat zij kortelings dient te bevallen, niet meer kan reizen. De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissingen evenwel te plaatsen op het ogenblik dat deze werden genomen en kan hierbij enkel vaststellen dat er op 30 januari 2009 geen bewijs voorlag dat verzoekster niet kon reizen. Aangezien verzoekster net een lange reis had afgelegd, kon zij dit trouwens ook moeilijk voorhouden. Het feit dat er momenteel een tijdelijke belemmering is wat betreft de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen laat daarnaast op zich niet toe deze beslissingen onwettig te bevinden en verhindert niet dat deze beslissingen alsnog uitgevoerd worden, waarbij eventueel een beroep wordt gedaan op het aanbod van de Belgische immigratie-autoriteiten om bijstand te verlenen bij de reis naar Griekenland.

3.3.2. Verzoekers lijken zich bewust van het feit dat de door hen aangebrachte gegevens onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM daar zij nog betogen dat zelfs indien geen schending van artikel 3 van het EVRM kan weerhouden worden er toch een schending is van artikel 8 van het EVRM. Naast een theoretische uiteenzetting verwijzen zij naar het feit dat ze twee kinderen hebben, dat verzoekster zwanger is en dat zij niet weten of ze de nodige medische hulp zullen krijgen bij de bevalling en door de onzekerheid het recht op eerbiediging van hun privéleven wordt geschonden.

De Raad kan evenwel niet inzien op welke wijze de bestreden beslissingen een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van verzoekers. Verzoekers beschikken immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissingen wijzigen hun verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet beschouwd worden als een vrijgeleide dat toelaat de asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Uit het feit dat een kandidaat-vluchteling niet weet op welke wijze hij in een ander land zal onthaald worden, kan geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden.

Zelfs indien de bestreden beslissingen al zouden moeten beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoekers (quod non) dan nog moet vastgesteld worden dat deze *'inmenging'* mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid, van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de verordening 343/2003/EG voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De verordening 343/2003/EG leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asiel-aanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goede zou komen.

3.3.3. Verzoekers verwijzen nog naar artikel 22bis van de Grondwet en verduidelijken in hun repliekmemoorie dat zij van oordeel zijn dat *“(d)it artikel directe werking heeft voor iedereen die zich in België bevindt.”* Deze stelling vindt evenwel geen steun in de parlementaire voorbereidingen van deze grondwetstekst (*Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0157/005, 29*). In de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind wordt immers het volgende gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (*Parl. St. Kamer 2007-2008 nr. 0157/005, 13*) wordt op basis van deze nota dan vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Verweerder kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat verzoekers niet dienstig naar deze bepaling kunnen verwijzen.

3.3.4. Waar verzoekers de schending van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren, stelt de Raad vast dat deze bepalingen evenmin duidelijke of juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag ook niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.3.5. In het kader van de uiteenzetting van het derde middel stellen verzoekers nog dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) geschonden zijn.

3.3.5.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers blijven in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielverzoek.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.5.2. Nu de bestreden beslissing mede gebaseerd is op de verordening 343/2003/EG kan niet gesteld worden dat het bestuur niet *“de algemene of bijzondere maatregelen heeft genomen om de uit de handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren”*, zodat geen schending van artikel 10 van het EG-Verdrag wordt aangetoond.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 10 van het EG-Verdrag, van artikel 22bis van de Belgische Grondwet en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

3.4. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.